

H. M. Petersen: Jeg havde ønsket, at den ærede Ordfører havde udtalt sig angaaende vort Forslag; men, da imidlertid den ærede Minister har udtalt sig derom, finder jeg det passende nu at sige et Par Ord i Anledning deraf. Jeg skal først tillade mig at henholde mig til de Øtringer, jeg tidligere har fremsørt med Hensyn til dette Punkt. I de Dage, da der blev indleveret Ændringsforslag til 2den Behandling, var jeg fraværende; jeg vilde ellers have stillet Ændringsforslag til 2den Behandling; da det upaatviveligt havde været mere passende. (Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet?) Som det nu er, er det, efter hvad der er mig bekendt, paa Landet ikke tilladt Andre end dem, der have speciel Tilladelse dertil, nemlig Værtshuusholdere og Kromænd, at herbergere Rejsende; man siger nok: Det gaaer alligevel, men det er en Ulovlighed, som stiltiende gaaer hen. Jeg synes ikke, at det er en heldig Maade at opfatte Forholdet paa, at sige: det gaaer alligevel, det er det Faktiske, der er ingen Lovhjemmel derfor, men man seer igennem Fingre dermed. Naar man nu erkjender, at det er Noget, som ikke kan undgaaes, og jeg troer, at de Fleste ville erkjende, at det i mange Forhold er umuligt for den Rejsende at bestemme, hvor han vil være, naar han enten trænger til Forpleining, eller Mørke og Uveir falde paa, eller en eller anden Omstændighed gjør det aldeles nødvendigt, at han maa søge Huusly og Løgis, saa kan jeg efter min Betragtning af Sagen ikke Andet end ansee det for høist uheldigt at have saadanne Bestemmelser, om hvilke man veed, at de ikke kunne overholdes. Det er umuligt at overholde, at Rejsende i alle Tilfælde søge ind paa offentlige Herbergeersteder. Det er ganske vist, at Redactionen her kan være noget ubestemt; jeg havde ogsaa tænkt mig en anden, men jeg troer, at det er umuligt at redigere Bestemmelsen anderledes, end at den bliver noget ubestemt, og i ethvert Tilfælde er det min Mening, at Paragraphen bliver mere bestemt, naar Ændringsforslaget vedtages, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale det til Vedtagelse af det ærede Thing.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot gjøre een Indvending imod Ændringsforslaget, idet jeg iøvrigt henholder mig til hvad jeg tidligere har ytret, og det er den, at man paa en Maade bringer Noget ind i Begrebet om at herbergere, som aabenbart ikke hører ind derunder; her er det samme Tilfælde, som gjør sig gjældende i mangfoldige andre af de Forhold, der omhandles i denne Lov, f. Ex., at der er Forskiel paa Salg i det daglige Liv og Handelsnæring. Jeg troer ikke, at nogen fornuftig Mand kan kalde det at herbergere, naar En paa Landet under de af Forslagsstilleren nævnte Nødvendighedsforhold mødtager en Anden, og denne, fordi han er bleven hos ham om Natten, giver den Første en Daler eller nogle Mark derfor, hvad det nu er. Det er det Mislige, naar man vil bringe dette ind under Lovsform og Lovsprog, at man meget let udsletter og forvansker disse fine Forskielligheder i Sproget og Tanteovergangene, just fordi det er af den Art Forhold, som unddrage sig en egentlig Lovregel. Det er derfor, at jeg netop fra det Standpunkt, hvorfra den ærede Rigsdagsmand forsvarede Forslaget, anseer dets Antagelse for mislig.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at anføre endnu en anden Grund, hvorfors jeg troer, at man aldeles ikke kan gaae ind paa dette Forslag, og det er den, at Bestemmelsen er meget for vid. Jeg seer ikke rettere, end at, naar man læser det saaledes, som det nu staaer, kan Enhver, paa saadanne Steder, hvor der ikke er Gæstgiveri, eller hvor de Rejsende ikke uden særlig Ulempe kunne naae et saadant, drive Kro eller Værtshuus hold uden at erhverve Bevilling til Krohold. Sagen er nemlig den, at der mangler een Ting i Forslaget, nemlig, at der skulde være tilføjet: naar Vedkommende ikke gjøre en Næringsvei deraf. Naar det var tilføjet, kunde Bestemmelsen forsaavidt være rigtig, uagtet jeg ellers maa fraraade Forslaget af samme Grund som den ærede Minister; men, saaledes som det nu staaer, forekommer det mig, at man slet ikke kan gaae ind derpaa, da dets Antagelse vilde, som jeg før be-